מלמחיו דנזיר כדקאמר הש"ס מה לי כ"ג לחודיה מה לי כ"ג ונזיר לכך נרמזה להתם נמי בפ' טבול יום אית ליה לריכותא לגבי כ"ג מלמ סבר כיון דגלי לן תרוייהו בכ"ג למיל מילוק בין זה לזה בין אב לחם כי חס[1] גילוי מילתא בעלמא הוא ולילף נזיר מינים הלכך לריך תרוייהו גבי נזיר סחם[2] מיהו לריך לומר דסוגיא דהכא מלוקה דמלריך גם לגבי נזיר תרוייהו לכך לא לריך מלחמו כהן הדיוט והוא נזיר כי התם ועוד יש ליצב גם כך דהכא דסבירה כי ההיא דטבול יום דדוחק הוא לפלוגי סוגיא דשמעתין דהיינו דפ' טבול יום להא מילי ומילי ר"ע היא ואין סברא לומר דתרי תנאי ניינהו אליבא דר"ע מלמ קאמר הש"ס בהדיא ולא על גב דסוגיא דילן עדיף לריכותא מהכא ומחמו ומחמו והתם לריך תרתי מהכא ומחמו ומחמו דמקלא דכ"ג עדיף לריכותא ולגלויי מילתא בעלמא מנזיר הוא ומעתה גם בנזיר שוין ואייתר לן בנזיר תרוייהו לדרשא כדדריש התם ות"ת ג"כ ממלי דריש הכא מלהכא ולחמו דנזיר תרוייהו למא מלוה לר"ע הא בחדא סגי ור"ל למ"ל סכי נמי דהכא נמי נימא לחכיו לחמו להדיוט למא מלוה ולחמו משום כהן הדיוט והוא נזיר כדדריש התם ומיהו לא חש לפרושי כל הדרשות הכא משום דקמיך למסוגיא דהתם דפרק טבול יום וכן דרך הש"ס שמקלר במקום אחד ומחריך במקום אחר ות"ת ג"כ למה הזכיר לר"ע כאן דרשא דכ"ג ונזיר כדדרשינן ס) בסמוך נמי מסוגיא דהתם כמו שסומך בדרשא דכהן הדיוט ונזיר כדדרשינן מלחמו אלא הביאה כאן לאותה הדרשא ויש לומר היינו משום דאיצטריך ליה להביא דרשא דכהן גדול ונזיר מלחציו ולמימר ו) למה לי כ"ג ונזיר כו' כדי לאפוויי ההוא דלחכיו לחמו ולחמו דכ"ג לגזירה שוה ומה שנכחבו אביהם חציו ואמו היינו משום הלריכותא שביניהם וגם מיניה מקשינן לר' ישמעאל כ"ג ונזיר א] עליה ולאמותו נמי מפרש לר"ע דכתיב בחר לאחיו הוחיל ותחחיל לדרוש לאחיו כדפריסית שלריך ו ב] לגמור הפסוק עד סופו אי נמי משום דלר"ע איצטריך טפי לאחמוה יותר מלרבי ישמעאל משום ו) (דלית) ליה לר"ע מה לי חד לאו כו' כל זה לשון מהר"ק: **על כל לאפוקי רחוקים.** הגך לאפוקי הוי פירושא כמו נפקא ליה מהאי קרא דלומר שמפסוק זה יוצאה הדרשא שלהם משמע דמעל כל המיים רחוקים כי אם מנפש לכך נראה להכא נמי דריש רחוקים מעל כל נפשות ומ"מ דריש נמי מיניה רבינעא דם מאני מתים מדכתיב נפשות לשון רבים ולא נפש ויש לתמוה למה ליה לר"ע גבי כ"ג קרא דרחוקים תיפוק ליה מק"ו מכהן הדיוט כמו לחנא דריש פרקין או משום דיקור שהיה עליו בהדיוטותו להיכא אחל כדפריסית לעיל זהה עיקר הטעם לעיל ופי' בסוס' לעבור עליו בשני לאוין ותימה קאי דהתם ס"ל לא הזכירו כלל וצריך עיון לשון מהר"ק: **מתני' על** אלו טומאות הנזיר מגלח **על המת ועל כזית מן המת ועל כזית נצל ועל מלא תרווד רקב על השדרה ועל הגולגולת ועל אבר מן המת ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי ועל חצי קב עצמות ועל חצי לוג דם ועל מגען ועל משאן ועל אהילן ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו** ב על אלו הנזיר מגלח על המת ועל כזית מן המת ועל כזית נצל ועל מלא תרווד רקב על השדרה ועל הגולגולת ועל אבר מן המת ועל אבר מן החי שיש עליו בשר כראוי ועל חצי קב עצמות ועל חצי לוג דם ועל מגען ועל משאן ועל אהילן ועל עצם כשעורה על מגעו ועל משאו ב על אלו הנזיר מגלח על המת ועל כזית מן המת ועל כזית נצל ועל מלא תרווד רקב על השדרה ועל הגולגולת ועל אבר מן המת ועל אבר מן החי שיש עליהם בשר כראוי. בפרק העור והרוטב (חולין קכ:) מפרש שזהו נצר[5] שיוכל האבר לחיות ממנו אם היה מחובר לאדם אי שיוכל להעלות מרוכה ומע"פ שאין בו כזית נצר: **ועל חצי קב עצמות.** ומיירי שנשתו מרוב מנייניו או מרוב בנייניו כגון שני שוקיים וירך אחד או ליפכא ומע"פ שמטמא בהאל ברובע הקב כדאיתא בהדיא בהמתיתין ס) בפ"ק דאהלות אלו מטמאין בהאל וקאמיב רובע עלמות הבא מרוב מנייניו או מרוב בנייניו מ"מ הלכה הוא דאין המזיר מגלח אלא על חצי קב ולילף לפרושי חצי קב מאמר עלמות שאינו מרוב בנייניו ולא מרוב מנייניו דהא בהאל נמי לא מטמא אלא רובע מלמ קאני לי בפ"ק[7] דאהלות בהדי הנך דמטמא בהאל: **ועל חצי לוג דם.** ומע"פ שמטמא בהאל ברביעית כדאיתא בהמתיתין דאהלות מ"מ אין המזיר מגלח אלא על חצי לוג ומיעורין הלכה למשה מסיני: **על משאו ועל מגעו ועל אהילו.** לכל הני דמסיב לעיל מטמא בין במגע בין במשא בהאל ועכס[8] כשעורה על מגעו ועל משאו מגלח אבל בהאל אפילו טמוי לא מטמא: **על** אלו **הנזיר מגלח.** בגמ' מפרש על אלו דריסא ועל אלו לריסא למעוטי מאי: **ומזה בשלישי ובשביעי וסותר את הקודמין.** דכתיב והימים הראשונים יפלו: ואין מתחיל למנות מזירות דטהרה עד שיטהר. ול"ג במשנה ויביא קרבנותיו וכן מוכח בגמ' דאיצטריך ליה מתניתין מני דל"ל פשיטא דרבנן היא: **אלא** לקפחני בהלכות. לעצרני: **כך** שנה לי רבי מאיר. במשנה על המת ועל כזית מן המת ורבי יהודה לא היה שונה על המת במשנתו משום דכל שכן דמכזית מן המת וכו': **עדיין.** ז) יכול להקשות ולומר על אבר ממנו מגלח כדתנן במתניתין ומיירי דאפילו אין עליו כזית בשר כדתנן פ"ק דאהלות שהאברים אין להם שיעור כל שכן על מת שלם ואכתי מאי קמשמע לן על המת:

אלא כראמר ר' יוחנן לא נצרכה **אלא** לנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין. ח) [ולית] בו כזית בשר ואבר מאותו ואפילו אין עליו מטמא בהאל כיון שאין בו גידין דלא מיקרי אבר אלא עכס ובשר וגידין ועל כל המת מגלח מע"פ שאין לו עדיין גידין והא דקאמר הכא כדאמר ר' יוחנן פי' רבינו יצחק דאמתניתין דאהלות אמרה דקתני המת וכזית מן המת דמטמא בהאל מוקי לה רבי יוחנן בנפל שלא נתקשרו אבריו בגידין[9]:

רצו

מוסף רש"י

רביעית דם. היא שיעור שלם ואפילו הכי לא חיקרי מת עד שיהא בו שיעור מיתה (סנהדרין ד:). נפשות. משמע שתים, מת. דבר שמיתה בשם על ידו להיטמא (חולין עב.) רביעית קרי ליה נפש דכתיב (שמות לג:) רביעית דם נתני ככם (ויקרא לח:). על אלו טומאות הנזיר מגלח. שם נטמא לאחר שנזר מקלת מזיזותו קודם לר מה שנזר ומגלח וחוזר ומתחיל ומונה, דכתיב (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו (חולין פט:). על המת וכו'. אבל לא על שאר טומאות, כגון עבלה וכרת, דמת כתיב בפרשה וכי יעות מת עליו (שם). שקנתרנין הן. מקיטטים (קדושין נב:). לקפחני. כמו (קוהט מד.) לקפח את שוקיו, לקלן רגליו בהלכות להודיע שהם מריפים ואין עומד בנגדם (קדושין נב:).

פי' הרא"ש

על כל לאפוקי רחוקים ולעבור עליו בב' לאוין דבלאו האי קרא ידע' ליה דלא גרע מכהן הדיוט נפשות לאפוקי רביעית דם הבאה מב' מתים שאסור ליטמא להם דדרשינן נפשות מת ב' נפשות משום מת א' דהיינו רביעית א' דאין אדם יכול לחיות בפחות מרביעית דם: כך כתוב במקצת ספרים לאפוקי רביעית דם וכו' והצריכו המפרשים לפרושי לאפוקי שלא יטמא לה וברוב ספרים כתיב לאיתויי וניחא הך גיר' טפי לאיתויי שמטמא באוהל: אלא לקפחני בהלכות. לצערנא: כך שנה לנו רבי מאיר ור' יהודה לא היה שונה

נוסחת הריב"ן

ט] אינה בריב"ן בתוספות:

גליון הש"ס

תום' ד"ה על כל. גבי נזיר נמי כתיב על כל נפש. כמזיר לא כתיב כל ע' פ"מ:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בא"ד (המתחיל מעבר לדף) ותמיהני מה לי וכו' כהן גדול ומזיר עליהם מיבת עליה ממתק וי"ב מצליה: ב] בא"ד כדפריסית שלריך לו לגמור ממתק וי"ב גומר: ג] ד"ה על כל וכו' דהא גבי מזיר נמי כתיב על כל נ"ב ער' פ"מ ביאור דבריהם בזה דתמוהים דמזיר לא כתיב כל: ד] ד"ה ועל תני וכו' בגון שיש בקב מיבת בקב ממתק וי"ב רוב פ"מ: ה] ד"ה אלא וכו' ממקמרו מבריו בגידין ואין מיבת ואין ממתק וי"ב ואין פ"מ:

הגהות התוספות

1. צ"ל מה לי. 2. צ"ל התם. 3. צ"ל ופריך. 4. צ"ל עליהם. 5. בפ"ק אהלות כ"ב בשר. 6. מיבת בקב ממתק וצ"ל בפ"ב. 7. צ"ל בפ"ב. 8. בפ"ק ועל עכס.

לעזי רש"י

טורטוריו"ש. גורמי-נזק, עושי-עוול.
